

Arrest

nr. 251 745 van 26 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 2 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 27 mei 2019.

1.2. Op 21 september 2020 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 29 oktober 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en bent op 4 december 1998 geboren te San Salvador. U heeft één zus. Aanvankelijk woonde u bij uw ouders in Ciudad Credisa, een colonia of wijk van de stad Soyapango. Toen u 19 jaar oud was, ging u alleen wonen, weliswaar ook in Ciudad Credisa. De buurt rond uw huis wordt echter gecontroleerd door een andere bende dan het deel van de wijk rond uw ouderlijke huis. Qua studies was u bezig met een universitaire opleiding tot systeemingenieur. U heeft diverse tatoeages op het lichaam, die geenszins gelinkt zijn enig bendelidmaatschap.

Uw problemen vonden hun aanvang op 6 mei 2019, de verjaardag van uw moeder. U ging die dag samen met uw neef, B. A. L. P., op bezoek bij uw ouders. Om 10 uur 's morgens kwamen jullie aan; bleek echter dat zij echter niet thuis waren, waarop u en B. zich terug naar buiten begaven. Op de hoek van de straat passeerden jullie langs een auto, waar plots drie bendeleden uit stapten. Zij vroegen waar jullie heen gingen, dwongen jullie in de wagen te stappen en brachten jullie naar een open veld op een afgelegen locatie. Wanneer aangekomen, bonden de belagers jullie vast, trok men een zak over jullie hoofd en begonnen zij jullie te slaan. Hierbij liep u kneuzingen op aan de rug en de borst, alsook een snijwonde in uw been. Uw neef B. werd vervolgens met drie kogels om het leven gebracht. U, daarentegen, kroop door het oog van de naald en kon ontsnappen. Meer bepaald slaagde u erin zich los te wrikken, u zette het op een lopen en kon een taxi nemen terug naar het huis van uw ouders. Diezelfde dag nog werd het levenloze lichaam van uw neef door de daders gedumpt op straat in Ciudad Credisa. Het nieuws van B.'s dood was alomtegenwoordig op verschillende media en televisiezenders; er vond ook een officieel onderzoek plaats, maar dat werd stopgezet vanwege een onbekende doodsoorzaak. U diende zelf geen klacht in vermits de politie corrupt is en zij u niet zouden kunnen beschermen. In ieder geval zorgde de moord er ook voor dat de band tussen uw ouders en uw oom en tante (i.e. de ouders van B.) begon te verwateren.

In de periode na de dood van uw neef ging u nog naar de universiteit, steeds met het openbaar vervoer. Op een dag werden uw gsm en uw identiteitskaart gestolen op de bus. Dit gegeven, in combinatie met het trauma dat u had opgelopen door de ontvoering, zorgde ervoor dat u eigenlijk niet meer wilde studeren en dat u op 19 mei 2019 de beslissing nam om uw land te verlaten. Na die diefstal werd u ook nog eens op straat onderschept door enkele bendeleden in de buurt van uw eigen huis. Terwijl zij een wapen tegen uw hoofd richtten, vroegen zij u naar uw identiteit en wilden zij zich ervan vergewissen dat u niet tot de andere bende zou behoren. U toonde hen uw documenten en benadrukte dat u bij geen enkele bende aangesloten was.

Uiteindelijk verliet u op 21 mei 2019 El Salvador en reisde u met het vliegtuig via Madrid naar Brussel, waar u dezelfde dag aankwam. Twee dagen later, op 23 mei 2019, begaf u zich naar de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u er een verzoek om internationale bescherming in.

In het geval van een terugkeer naar El Salvador vreest u gedood te worden, hetzij door de belagers die uw neef omgebracht hebben, hetzij door andere bendeleden omwille van het feit dat u desgevallend als terugkeerder zou worden bestempeld. Uw herkenbaarheid aan de hand van uw tatoeages draagt hieraan bij.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw internationaal paspoort, uw identiteitskaart, een excerpt van een online krantenartikel i.v.m. de moord op uw neef (s.d.), een korte getuigenis van uw ouders i.v.m. uw vluchtmotieven, een kopie van uw diploma, een kopie van uw reisdocumenten, een kopie van uw blanco strafblad (aangevraagd op 09/05/2019), kopieën van de geboorteaktes en identiteitskaarten van uw ouders, een kopie van de overlijdensakte van uw neef.

A. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Het CGVS heeft namelijk uitgelezen twijfels bij de ontvoering op 6 mei 2019 waarvan u slachtoffer zou zijn geweest. Zo blijkt, in eerste instantie, dat uw verklaringen allerm minst stroken met de informatie in één van de documenten die u indiende. Meer bepaald legde u een excerpt van een krantenartikel voor, dat volgens u zou gaan over uw neef die werd vermoord (CGVS, p.3, 12-13; DVZ-verklaring, rubriek 'ontvangstbewijs documenten'). Dit betreft enkel de titel en de eerste paragraaf van het artikel zonder datum; wanneer gevraagd naar de ontbrekende tekst, antwoordde u dat u die niet bijhad, om vervolgens de vraag af te ketsen door van onderwerp te veranderen (CGVS, p.3). Gezien het om een online artikel gaat, is het stuk echter zonder enige moeilijkheden terug te vinden op het internet. Na analyse werd geconstateerd dat de tekst gedateerd is van 14 december 2017, en dat het niet gaat over uw neef B., maar over de moord op een zekere Ever Rommel Amilcar (beschikbaar op <https://www.solonoticias.com/2017/12/14/sicarios-matan-balazos-hombre-ciudad-credisa-soyapango/>; zie ook document en vertaling toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier). Het feit dat u het CGVS doelbewust foutieve en misleidende documenten voorlegt, ondermijnt niet alleen de geloofwaardigheid van zogenoemde ontvoering, maar wijst ook op de onbetrouwbaarheid van uw verklaringen in het algemeen. Hierbij kan worden toegevoegd dat uw relaas evenmin overeenstemt met de kopieën van de identiteitskaarten en geboorteaktes van uw ouders die u indiende. U verklaarde namelijk dat u uw ouders weinig opzocht omwille van het imminente gevaar, maar dat u dat wel deed op 6 mei 2019 – de dag van de beweerde ontvoering – omdat het de verjaardag van uw moeder was (CGVS, p.7, 11). Nochtans staat op de kopie van haar identiteitskaart dat zij niet op 6 mei, maar op 18 augustus jarig is (zie document toegevoegd aan de groene map van het administratief dossier). Dit bevestigt nogmaals de bedrieglijkheid van uw verklaringen en het weinig geloofwaardige karakter van uw relaas.

Los van voorgaande opmerkingen werd tevens vastgesteld dat u zich doorheen uw asielprocedure tegensprekt over welke bende u zou hebben gekidnapt op 6 mei 2019. Ten eerste gaf u tijdens uw vrije relaas op het CGVS aan dat uw ontvoerders bendeleden uit de wijk van uw ouders waren, zonder daarbij te specificeren bij welke specifieke bende zij zouden horen (CGVS, p.7-9). Wanneer hiernaar gevraagd werd, meende u dat de buurt van uw ouders gecontroleerd werd door de MS-13, terwijl de zone rond uw eigen huis gedomineerd werd door de bende 18 (CGVS, p.11). Naar eigen zeggen kon u op het moment van de ontvoering afleiden dat uw belagers MS-leden waren aan de hand van hun tatoeages (CGVS, p.11). Niettemin verklaarde u op uw eerste interview bij de DVZ letterlijk het omgekeerde: de bende MS zou uw wijk beheersen en de 18 die van uw ouders (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Geconfronteerd met deze inconsistentie, bleef u vasthouden aan uw tweede versie en voegde u toe dat u dat bij de DVZ zo geformuleerd had omdat er ook uitlopers van de MS actief zouden zijn in de buurt rond uw huis (CGVS, p.11). Dit doet echter geen afbreuk aan voornoemde tegenstrijdigheid, gezien u geen opmerkingen had over uw DVZ-interview (CGVS, p.3-4) en u ook geen duidelijkheid kunt scheppen over welke bende dan in uw ouders wijk actief was, waar u en uw neef zouden zijn onderschept. Per slot van rekening beweerde u weinig bij uw ouders op bezoek te gaan omwille van het gevaar, en zou u derhalve goed op de hoogte moeten zijn van welke bende welke buurt domineert (CGVS, p.10).

Daarnaast moet worden opgemerkt dat verschillende onwaarschijnlijke elementen in uw beschrijving van de ontvoering de geloofwaardigheid ervan nog verder op de helling zetten. Zo blijft het in het duister tasten hoe u in wezen bent kunnen ontkomen aan uw belagers. U verklaarde dat jullie naar een afgelegen plaats werden gebracht, waar jullie werden vastgebonden en er een zak over jullie hoofd werd getrokken (CGVS, p.7-8). Terwijl de drie belagers vervolgens een kogel door het hoofd van uw neef joegen, zou u zijn kunnen ontsnappen (CGVS, p.7-8). Gevraagd hoe u daarin zou zijn geslaagd, antwoordde u dat u de koorden rond uw handen kon loswrikken en weglopen, terwijl de bendeleden een bepaalde afstand van u verwijderd waren en toen eigenlijk vooral bezig waren met uw neef (CGVS, p.12). Het is echter zeer weinig overtuigend dat de drie belagers zich even niet meer bewust waren van uw aanwezigheid, noch dat u zich in een mum van tijd kon losmaken (CGVS, p.8).

In dezelfde trend valt het moeilijk aan te nemen dat uw kidnappers u onmiddellijk nadien niet meer onderschepten, omdat u snel zou hebben gelopen. Per slot van rekening zou u zich in een open veld bevonden hebben, had u naar eigen zeggen snijwonden opgelopen aan het been, en zouden uw belagers u hebben achtervolgd met de auto (CGVS, p.7-8). Nog vreemder is dat, cf. uw verklaringen, de bendeleden in kwestie u nooit meer zijn komen opzoeken op uw verblijfplaats, dat terwijl u na de gesuggereerde ontvoering nog meer dan twee weken in het huis van uw ouders verbleven hebt, in de wijk waar uw ontvoerders de plak zwaaiden (CGVS, p.15). Na confrontatie bevestigde u deze bedenking – u haalde aan dat de bende overal naar u op zoek was omdat u getuige zou zijn geweest van de vermeende moord – waarna u argumenteerde dat de bendeleden u eerst zochten in de wijk van uw eigen huis (CGVS, p.15). Ook deze uitleg zet geen zoden naar de dijk: u had immers verklaard dat uw eigen buurt door een andere bende gecontroleerd werd (dewelke is onduidelijk, zie supra) en het was net bij het huis van uw ouders dat u en uw neef zouden zijn onderschept.

Verder blijkt uw gedrag na de door u aangehaalde feiten allerminst te stroken met uw beweerde vrees voor vervolging en/of ernstige schade. Zoals hierboven aangegeven, koos u ervoor om nog een tweetal weken op het adres van uw ouders te blijven (CGVS, p.15), dat terwijl u net in hun straat op gewelddadige wijze zou zijn ontvoerd. Daarenboven had u schijnbaar snel de draad van uw leven terug opgepikt en begaf u zich dagelijks buitenshuis om terug naar de universiteit te gaan (CGVS, p.8, 13). U ondernam zelfs nachtelijke wandeltochten, wat op zijn minst bizar te noemen is indien u een poos daarvoor zou zijn gekidnapt door de plaatselijke bende (CGVS, p.9). Het mag voorts verbazen dat u nooit hulp gezocht heeft na het vermeende incident. Een medische professional was volgens u niet aan de orde – de snede in uw been zou zijn genezen dankzij een huis-tuin-en-keukenmiddeltje (CGVS, p.13) – politie of parket heeft u evenmin gecontacteerd aangezien het overgrote deel van hun medewerkers volgens u zou samenspannen met de bendes (CGVS, p.13). Niettegenstaande zou er dan wel een gerechtelijk onderzoek hebben plaatsgevonden naar de dood van uw neef B.; in het licht van die wetenschap valt het dan ook weinig te vatten dat u geen enkele getuigenis hebt afgelegd, al was het maar om uw andere familieleden enige vorm van veiligheid te bieden (CGVS, p.14).

Bovenstaande opmerkingen laten niet toe geloof te hechten aan uw verklaringen als zou u zijn ontvoerd door een criminele bende op 6 mei 2019.

Aangaande de diefstal op de bus waarvan u het slachtoffer zou zijn geweest, dient te worden aangegeven dat deze gebeurtenis evenmin geloofwaardig bevonden wordt door het CGVS. Hoewel u verklaarde dat de zakkenrollers in kwestie uw identiteitskaart kort voor uw vlucht naar België hadden meegenomen, legde u uw originele identiteitskaart zelf voor ten overstaan van de DVZ en het CGVS. De vraag rijst hoe u een document, dat volgens u gestolen zou zijn, dan wel zelf kan voorleggen aan de Belgische asielinstanties. Wanneer u hierop gewezen werd, lichtte u toe dat dat een nieuw identiteitsbewijs was, dat u na de vermeende diefstal zou zijn gaan afhalen (CGVS, p.15). De feitelijke gegevens op de kaart spreken uw bewering duidelijk tegen, vermits het document werd afgegeven op 13 december 2016 (zie groene map van het administratief dossier). Uw bewering als zou men na afgifte de datum op de kaart niet actualiseren, is verder niet ernstig (CGVS, p.15). Wat er ook van zij, blijkt dat dit om een geïsoleerd incident gaat, dat in geen geval enige aanleiding kan vormen tot de toekenning van internationale bescherming.

Voor wat betreft het overige incident dat u aanhaalde, te weten een aanspreking op straat door enkele bendeleden, moet worden opgemerkt dat hier evenmin een gegronde vrees voor vervolging en/of ernstige schade uit kan worden afgeleid. Uit uw verklaringen blijkt dat dit wederom een eenmalige gebeurtenis betreft, waarbij u immers zelf aangaf dat het om een bendepatrouille ging met als doel uw documenten te controleren (CGVS, p.9). Bovendien hebt u van deze gebeurtenis geen enkele gewag gemaakt tijdens uw interview bij de DVZ, hetgeen de ernst ervan ondergraaft.

De som van bovenstaande vaststellingen laat niet toe geloof te hechten aan uw asielmotieven. Derhalve kan er u noch de status van vluchteling in de zin van de Conventie van Genève, noch de status van subsidiair beschermde, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet, worden toegekend.

U stelt dat verder u bij een eventuele terugkeer naar El Salvador vreest door criminele bendes te worden geïdentificeerd omdat u als terugkeerder zou worden geïdentificeerd, mede door uw uiterlijk en uw tatoeages (CGVS, p.16).

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ireland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 9 januari 2020, (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Evenmin hebt u in concreto aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen omwille van uw verblijf in het buitenland sprake zou zijn van een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Zoals hierboven aangegeven, is de vermeende kidnapping waarvan u slachtoffer zou zijn geweest ongeloofwaardig bevonden en zijn de twee overige incidenten die u aanhaalde – te weten een diefstal op het openbaar vervoer en een aanspreking op straat – niet van dien aard om effectief aanspraak te maken op enige vorm van internationale bescherming. U bracht overigens geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u louter en alleen omwille van uw buitenlands verblijf in het vizier zal komen te staan van criminele bendes. Het feit dat u tatoeages op uw arm en borst heeft verandert dit gegeven niet; u gaf immers zelf aan dat uw tattoos een louter spirituele betekenis hebben en dat deze geen enkele toespeling maken op enig bendegebeuren (CGVS, p.11).

U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland in

Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uw internationaal paspoort, identiteitskaart en reisdocumenten wijzen louter op uw nationaliteit, herkomst, identiteit en reisweg, hetgeen momenteel niet in twijfel wordt getrokken door het CGVS. Ook het feit dat u in El Salvador met hogere studies bezig was, hetgeen u staft met een kopie van uw diploma, staat hier niet ter discussie. Hetzelfde geldt voor het gegeven dat u er geen strafrechtelijke antecedenten zou hebben, cf. uw blanco uittreksel uit het Salvadoraanse strafregister. Wat de schriftelijke getuigenis van uw ouders betreft, dient te worden onderlijnd dat deze louter een weergave zijn van hun verklaringen en dit bijgevolg geen afbreuk doet aan de ongeloofwaardigheid van het ontvoeringsincident dat u aanhaalde. Ten slotte kan de kopie van de overlijdensakte van uw neef B. bovenstaande bevindingen evenmin in een ander daglicht stellen. Om enige bewijskracht aan een document te ontfen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. Bovendien gaat het om een kopie, waarvan de authenticiteit geenszins kan worden nagegaan.

B. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet; van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt dat hij geenszins de asielinstanties heeft trachten te misleiden en betoogt *“Verzoekende partij heeft de overlijdensakte van haar neef neergelegd en zal trachten lopens de procedure tevens het krantenartikel neer te leggen waarin de moord op haar neef besproken wordt. Wat de verjaardag van haar moeder betreft, merkt zij op dat verwerende partij haar verkeerd moet hebben begrepen 6 mei was niet haar verjaardag maar ging verzoekende partij bij haar op bezoek omdat het de verjaardag was van de feitelijke samenwoning van haar ouders. Verzoekende partij heeft aldus niet getracht om de asielinstanties te misleiden. Verwerende partij verwijt verzoekende partij tevens vermeende tegenstellingen tussen haar verklaringen op de DVZ en haar gehoor op het CGVS:”...* Zoals verzoekende partij verklaarde tijdens het gehoor, volhardt zij in haar verklaringen zoals uiteengezet op het CGVS. Op de DVZ kreeg verzoekende partij niet de kans om alles uitgebreid te vertellen en eventuele misverstanden uit de weg te ruimen. Zij werd telkens onderbroken en aangemaand niet uit te breiden met de mededeling dat zij op het CGVS over voldoende tijd zou beschikken om alles in details te vertellen. Verzoekende partij meent dan ook dat haar thans geen tegenstrijdigheden kunnen worden verweten.” Wat betreft de in de bestreden beslissing vastgestelde onwaarschijnlijkheden in verzoekers beschrijving van de ontvoering, argumenteert verzoeker als volgt: *“Verwerende partij mag de gebeurtenissen dan wel ‘onwaarschijnlijk’ vinden, verzoekende partij kan maar vertellen wat haar is overkomen en hoe zij is kunnen ontkomen. Alles verliep erg chaotisch en snel. Haar neef was net doodgeschoten en er werd voor een korte periode geen aandacht besteed aan haar waardoor haar overlevingsinstinct het overnam van haar en zij is kunnen ontsnappen. Verzoekende partij heeft alles erg uitgebreid uiteengezet “...” (notities PO CGVS, p. 7-8, 11, 12).”* Waar verwerende partij het vreemd vindt dat verzoeker niet heeft getuigd tegen de moordenaars van zijn neef stelt verzoeker *“Verwerende partij begrijpt duidelijk de ernst van de zaken niet. Verzoekende partij was door het oog van de naald gekropen en op het nippertje aan de dood ontsnapt. Indien zij getuigd zou hebben tegen de bendeleden, zou zij ten dode opgeschreven zijn. Verzoekende partij was doodsbang en durfde niet naar de politie. Verwerende partij mist duidelijk elk inlevingsvermogen in hetgeen verzoekende partij heeft moeten doorstaan.”* Verder stelt hij *“Het is onbegrijpelijk hoe verwerende partij kan stellen dat het niet zou zijn bewezen dat het leven van verzoekende partij in gevaar zou zijn indien zij terug zou keren naar El Salvador. Het is duidelijk dat verwerende partij de werking van de bendes in El Salvador niet kent. Verzoekende partij en haar echtgenote werden bedreigd met de dood. Zij kon geen kant meer op. Zij begrijpt dan ook niet hoe verwerende partij kan stellen dat er geen gevaar zou zijn voor haar leven bij terugkeer naar El Salvador. Uit de motivering van verwerende partij blijkt dan ook hoe onredelijk en onvoorzichtig verwerende partij te werk is gegaan bij de beoordeling van de asielaanvraag van verzoekende partij. Verzoekende partij meent dan ook dat zij weldegelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.”*

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker dat verwerende partij niet ontkent dat de situatie in El Salvador precair is maar toch meent zij dat verzoeker niet in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Hij stelt niet te begrijpen hoe verwerende partij na haar motivering over de situatie in El Salvador kan stellen dat verzoeker kan terugkeren naar El Salvador zonder gevaar voor zijn leven. Hij werpt op dat het rapport waarop verwerende partij zich baseert achterhaald is en dat anno 2020 de (humanitaire) situatie in El Salvador ontspoord is. Het land wordt gerund door bendes en wordt gezien als één van de gevaarlijkste landen ter wereld. Zij citeert vervolgens een artikel uit The Guardian (<https://www.theguardian.com/world/2019/nov/22/el-salvador-a-nation-held-hostage-a-photo-essay>) en Foreign Policy (<https://foreignpolicy.com/2019/11/30/el-salvador-gang-violence-msl-3-nation-held-hostagephotography/>) van november 2019 en stelt dat met de coronacrisis de situatie helemaal dreigt te ontsporen. Verzoeker stelt geen werk meer te zullen vinden door deze crisis en ook niet de noodzakelijke zorg te kunnen krijgen indien hij besmet geraakt met de ziekte.

Hij stelt dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig tewerk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd heeft en dat dergelijke manier van redeneren en gebrekkig onderzoeken dan ook op kennelijke wijze het zorgvuldigheds- en redelijkheidsbeginsel schenden.

Hij vraagt de Raad de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en hem de vluchtelingenstatus te verlenen, subsidiair de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst subsidiair de bestreden beslissing ingevolge artikel 39/2 § 1, 2° van de Vreemdelingenwet te vernietigen

teneinde het CGVS toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen.

2.2. Verzoeker partij voegt de bestreden beslissing en het attest juridische bijstand toe aan het verzoekschrift.

3. Nieuwe elementen

Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 9 maart 2021 neer waarbij, in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet de volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: COI Focus “*El Salvador: Situation Sécuritaire*” van 12 oktober 2020 (hyperlink) en COI Focus: “*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 17 december 2020 (hyperlink).

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig/ mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “*Kwalificatierichtlijn*”) en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de *Kwalificatierichtlijn*. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de *Kwalificatierichtlijn* voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, “*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*” (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de *Kwalificatierichtlijn* heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn paspoort en identiteitskaart neerlegt. De Raad acht zijn Salvadoraanse nationaliteit, die niet betwist wordt door verwerende partij genoegzaam bewezen.

Na grondige analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift, de aanvullende nota van verwerende partij en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

Zo stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming een excerpt van een krantenartikel - dat niet gedateerd is en enkel de titel en de eerste paragraaf van het artikel weergeeft - neerlegt waarvan hij verklaart dat het over zijn vermoorde neef zou gaan. De bestreden beslissing motiveert hierover op goede gronden dat *“Na analyse werd geconstateerd dat de tekst gedateerd is van 14 december 2017, en dat het niet gaat over uw neef B., maar over de moord op een zekere Ever Rommel Amilcar (beschikbaar op <https://www.solonoticias.com/2017/12/14/sicarios-matan-balazos-hombre-ciudad-credisa-soyapango/>; zie ook document en vertaling toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier). Het feit dat u het CGVS doelbewust foutieve en misleidende documenten voorlegt, ondermijnt niet alleen de geloofwaardigheid van zogenoemde ontvoering, maar wijst ook op de onbetrouwbaarheid van uw verklaringen in het algemeen. Hierbij kan worden toegevoegd dat uw relaas evenmin overeenstemt met de kopieën van de identiteitskaarten en geboorteaktes van uw ouders die u indiende.*

U verklaarde namelijk dat u uw ouders weinig opzocht omwille van het imminente gevaar, maar dat u dat wel deed op 6 mei 2019 – de dag van de beweerde ontvoering – omdat het de verjaardag van uw moeder was (CGVS, p.7, 11). Nochtans staat op de kopie van haar identiteitskaart dat zij niet op 6 mei, maar op 18 augustus jarig is (zie document toegevoegd aan de groene map van het administratief dossier). Dit bevestigt nogmaals de bedrieglijkheid van uw verklaringen en het weinig geloofwaardige karakter van uw relaas.”

De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen. Waar hij in het verzoekschrift opmerkt dat hij het krantenartikel met betrekking tot de dood van zijn neef in de loop van de procedure zal neerleggen, kan de Raad enkel vaststellen dat hij dit noch voor noch tijdens de terechtzitting neerlegt. Dat verwerende partij verzoeker verkeerd zou begrepen hebben toen hij naar 6 mei verwees als de verjaardag van zijn moeder kan geenszins worden bijgetreden. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde *“het eerste incident dat me overkwam, dat gebeurde op maandag 6 mei 2019, toen ik naar mijn ouders zou gaan. Mijn neef was toen ook bij mij, en die dag was mijn moeder jarig”* (notities PO, p. 7). De Raad stelt verder vast dat verzoeker op geen enkel ogenblik tijdens het persoonlijk onderhoud verwees naar het feit dat het om de verjaardag van de feitelijke samenwoonst van verzoekers ouders zou gaan, zodat diens verklaring in die zin in het verzoekschrift geenszins kan overtuigen. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker wel degelijk verwerende partij op doelbewuste wijze heeft trachten te misleiden door het neerleggen van een document waarvan hij uitdrukkelijk verklaarde dat het de moord op zijn neef betrof in de wetenschap dat dit niet het geval is. De door verzoeker neergelegde kopie van overlijdensakte van zijn neef (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 9) doet hieraan geen afbreuk nu het een kopie betreft waarvan de bewijswaarde relatief is aangezien de authenticiteit ervan niet kan worden geverifieerd en uit dit document weliswaar blijkt dat aan dat zijn neef overleden is als gevolg van schotwonden, maar verder geen informatie over de omstandigheden waarin hij is overleden, bevat.

Voorts stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de bende die hem zou hebben ontvoerd op 6 mei 2019. Waar hij bij het CGVS verklaart dat hij meende dat in de wijk van zijn ouders bende MS 13 het voor het zeggen heeft en de zone rond zijn eigen huis door bende 18; blijkt uit de vragenlijst CGVS dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat *“de zone waar ik woon wordt gecontroleerd door de bende MS en de zone waar mijn ouders wonen wordt gecontroleerd door de bende 18”* (administratief dossier, vragenlijst CGVS, punt 3.5.). Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS precies het omgekeerde verklaarde van wat hij beweerde tijdens het persoonlijk onderhoud. Waar hij, geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid tijdens het persoonlijk onderhoud stelt dat hij dit zo zou geformuleerd hebben omdat *“eigenlijk zijn er 3 bendes. Dus naast de 2 grote heb je ook nog uitlopers van de MS en dat is een groepering die in mijn zone aan terrein winnen, zowat de revolutionnaire, nieuwe. En daarom heb ik gezegd dat de MS zo actief is in mijn zone”* (notities PO, p. 11), stelt de Raad vast dat hij hiermee geen plausibele verklaring biedt voor de vastgestelde tegenstrijdigheid en dit geen afbreuk doet aan de vastgestelde tegenstrijdigheid, die betrekking heeft op de kern van zijn asielrelaas. De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt de pertinente motieven in de bestreden beslissing hieromtrent te weerleggen. De loutere stelling dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken niet de kans kreeg om uitgebreid te vertellen en eventuele misverstanden uit de weg te ruimen, volstaat daartoe niet. De Raad stelt vast dat het verslag van de vragenlijst werd voorgelezen in het Spaans door verzoeker en dat verzoeker de vragenlijst zoals aan hem voorgelezen ondertekend heeft met inbegrip van de verklaring dat de bovenstaande verklaringen juist zijn en met de waarheid overeenstemmen. Dat verzoeker telkens werd onderbroken; zoals hij beweert in het verzoekschrift, kan niet blijken uit de vragenlijst, noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Gevraagd bij het begin van het persoonlijk onderhoud of hij nog iets op te merken heeft over het interview bij DVZ of zaken die hij wil veranderen of aanpassen, verklaart verzoeker *“Nee. Alles is in orde. (...)”* en stelt verder dat hij niet het exacte uur heeft kunnen geven van het voorval, maar maakt verder geen gewag van het feit dat hij telkens onderbroken zou zijn geweest, noch van het feit dat zijn verklaringen over welke bende welke wijken controleert niet correct zouden zijn weergegeven toen het verslag aan hem werd voorgelezen (notities PO, p. 4).

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn beweerde ontvoering een aantal onwaarschijnlijke elementen bevat, met name met betrekking tot de manier waarop hij kon ontsnappen. De bestreden beslissing motiveert hierover op goede gronden het volgende: *“Zo blijft het in het duister tasten hoe u in wezen bent kunnen ontkomen aan uw belagers. U verklaarde dat jullie naar een afgelegen plaats werden gebracht, waar jullie werden vastgebonden en er een zak over jullie hoofd*

werd getrokken (CGVS, p.7-8). Terwijl de drie belagers vervolgens een kogel door het hoofd van uw neef joegen, zou u zijn kunnen ontsnappen (CGVS, p.7-8).

Gevraagd hoe u daarin zou zijn geslaagd, antwoordde u dat u de koorden rond uw handen kon loswrikken en weglopen, terwijl de bendeleden een bepaalde afstand van u verwijderd waren en toen eigenlijk vooral bezig waren met uw neef (CGVS, p.12). Het is echter zeer weinig overtuigend dat de drie belagers zich even niet meer bewust waren van uw aanwezigheid, noch dat u zich in een mum van tijd kon losmaken (CGVS, p.8). In dezelfde trend valt het moeilijk aan te nemen dat uw kidnappers u onmiddellijk nadien niet meer onderschepten, omdat u snel zou hebben gelopen. Per slot van rekening zou u zich in een open veld bevonden hebben, had u naar eigen zeggen snijwonden opgelopen aan het been, en zouden uw belagers u hebben achtervolgd met de auto (CGVS, p.7-8). Nog vreemder is dat, cf. uw verklaringen, de bendeleden in kwestie u nooit meer zijn komen opzoeken op uw verblijfsplaats, dat terwijl u na de gesuggereerde ontvoering nog meer dan twee weken in het huis van uw ouders verbleven hebt, in de wijk waar uw ontvoerders de plak zwaaiden (CGVS, p.15). Na confrontatie bevestigde u deze bedenking – u haalde aan dat de bende overal naar u op zoek was omdat u getuige zou zijn geweest van de vermeende moord – waarna u argumenteerde dat de bendeleden u eerst zochten in de wijk van uw eigen huis (CGVS, p.15). Ook deze uitleg zet geen zoden naar de dijk: u had immers verklaard dat uw eigen buurt door een andere bende gecontroleerd werd (dewelke is onduidelijk, zie supra) en het was net bij het huis van uw ouders dat u en uw neef zouden zijn onderschept.”

De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt deze pertinente motieven, die gegrond zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen. Hij beperkt zich in het verzoekschrift tot het poneren dat hij *“maar kan vertellen wat haar is overkomen”*; dat alles chaotisch verliep en dat nadat zijn neef was doodgeschoten er voor een korte periode geen aandacht aan hem werd besteed waardoor zijn overlevingsinstinct het overnam en hij is kunnen ontsnappen en er op te wijzen dat hij alles uitgebreid heeft uiteengezet tijdens het persoonlijk onderhoud. De Raad wijst er op dat het aan verzoeker toekomt om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen in een ander daglicht te plaatsen. Door het louter herhalen en letterlijk citeren van zijn eerdere verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud zonder te duiden waarom de vastgestelde onwaarschijnlijkheden niet als dusdanig kunnen bestempeld worden, slaagt verzoeker hier geenszins in.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn beweerde ontvoering en de voorgehouden problemen met de bendes. De Raad stelt dan ook vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat verzoeker bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan gegund worden. Gelet op zijn ongeloofwaardig bevonden verklaringen is verzoekers betoog dat hij, indien hij zou getuigd hebben tegen de bendeleden ten dode opgeschreven zijn, niet dienstig.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 *juncto* artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht. Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een *“reëel risico”* dient te lopen. Het begrip *“reëel risico”* wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch.

Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen wordt aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door verwerende partij blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in El Salvador.

6.3. In zoverre verzoeker zich, wat het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet betreft, baseert op de bovenvermelde vluchtmotieven, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de bovenstaande vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat hij zijn beweerde problemen met benedeleden niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover ongeloofwaardig zijn, en dat de twee overige incidenten die hij aanhaalde niet zwaarwichtig genoeg zijn om tot internationale bescherming aanleiding te kunnen geven. In zoverre verzoeker stelt dat hij omwille van zijn verblijf in het buitenland in het vizier van de bendes zal komen, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat Salvadoranen die terugkeren en geen bende-gerelateerde problemen kenden voor hun vertrek een verhoogd risico lopen onderworpen te worden op onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker toont dit ook niet aan. Voor zover hij zich beroept op zijn tatoeage om dergelijk risico aan te tonen, stelt de Raad met verwerende partij vast dat verzoeker zelf verklaarde dat deze tatoeages een louter spirituele betekenis hebben en geen verwijzing vormen naar een van de bendes in El Salvador (notities PO, p. 11). Bovendien stelt de Raad vast dat nergens uit zijn verklaringen blijkt dat hij omwille van zijn tatoeages in de problemen zou zijn gekomen en herhaalt dat zijn verklaringen met betrekking tot de bedreigingen door benedeleden ongeloofwaardig zijn bevonden. Verzoeker brengt verder geen andere persoonlijke elementen of omstandigheden aan op basis waarvan in haar hoofdte kan worden aangenomen dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviseerd.

Voor zover verzoeker een reëel risico op ernstige schade poogt aan te tonen door te stellen dat door de coronacrisis de situatie in El Salvador helemaal dreigt te ontsporen, hij geen werk zal hebben door de crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kan krijgen indien hij besmet zou geraken met deze ziekte en daardoor geen menswaardig leven zal kunnen leiden, wijst de Raad er op dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo oordeelde het Hof dat het feit dat het risico op onmenselijke behandeling wegens een ernstige ziekte als gevolg van het ontbreken van de nodige gezondheidszorg in het land van herkomst in uitzonderlijke gevallen onder artikel 3 van het EVRM valt, niet betekent dat een derdelander die aan dergelijke ziekte lijdt op grond van de Kwalificatierichtlijn subsidiaire bescherming moet worden verleend. Uit artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn, waarvan artikel 48/5 § 1 de omzetting in Belgisch recht vormt, volgt immers dat *ernstige schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst* (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40. Naar analogie en samen gelezen met de rechtspraak van het EHRM inzake de relevantie van socio-economische omstandigheden in asielzaken is vereist dat de precaire socio-economische situatie in het land van herkomst moet zijn veroorzaakt door het handelen of nalaten van een overheids- of niet-overheidsactor van vervolging, waardoor de verzoeker in een situatie van extreme armoede belandt die gepaard gaat met de onmogelijkheid om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien, om in een onmenselijke over vernederende behandeling of bestraffing te resulteren. Verzoeker toont niet aan dat de socio-economische situatie in El Salvador het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten te handelen van een actor van vervolging of ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet, noch dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Waar verzoeker wijst op de impact van de coronacrisis, volstaat het op te merken dat deze niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)), zodat het mogelijke risico op besmetting niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet valt.

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus, p. 11-19; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus *Situation Sécuritaire*, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geïdoleerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek, moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

De door verzoeker geciteerde artikelen op de website van The Guardian en Foreign Policy van november 2019 kunnen niet tot een ander besluit leiden. Beide artikelen beschrijven de wortels van het bendege geweld, de aard en omvang van dit geweld, de financieringswijzen van de bendes, alsook de manier waarop zij het dagelijkse leven in sommige wijken controleren, maar voegen als dusdanig niets nieuws toe aan de landeninformatie waarop de beslissingen van de verwerende partij zijn gebaseerd en laten niet toe te besluiten dat het geweld in El Salvador willekeurig van aard zou zijn.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7. Wat de door verzoeker neergelegde documenten ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming betreft, stelt de bestreden beslissing op goede gronden het volgende: *“Uw internationaal paspoort, identiteitskaart en reisdocumenten wijzen louter op uw nationaliteit, herkomst, identiteit en reisweg, hetgeen momenteel niet in twijfel wordt getrokken door het CGVS. Ook het feit dat u in El Salvador met hogere studies bezig was, hetgeen u staakt met een kopie van uw diploma, staat hier niet ter discussie. Hetzelfde geldt voor het gegeven dat u er geen strafrechtelijke antecedenten zou hebben, cf. uw blanco uittreksel uit het Salvadoraanse strafregister. Wat de schriftelijke getuigenis van uw ouders betreft, dient te worden onderlijnd dat deze louter een weergave zijn van hun verklaringen en dit bijgevolg geen afbreuk doet aan de ongeloofwaardigheid van het ontvoeringsincident dat u aanhaalde. Ten slotte kan de kopie van de overlijdensakte van uw neef B. bovenstaande bevindingen evenmin in een ander daglicht stellen. Om enige bewijskracht aan een document te ontleen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. Bovendien gaat het om een kopie, waarvan de authenticiteit geenszins kan worden nagegaan. De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkele poging onderneemt om deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen. De Raad neemt deze motieven over in dit arrest*

8. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komen voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET